

1. at afgiften henlægges til detaillistledet, således som det f. eks. er tilfældet for radioapparaters vedkommende,
2. at afgiften nedsættes til maksimalt 10 pct. af varens pris til forbruger, eksklusiv afgift, og tilskrives særskilt på notaen,
3. at der for de lagre af gulvtæpper, der ved lovens forlængelse og ændring befinder sig i detailhandelen, finder en opgørelse og refusion sted,
4. at det enten i loven fastslås, at tæpper af papir, jute eller kokosgarn, kludetæpper o. lign., nådlefilt med hessianindlæg, sengeforldiggere, bademåtter m. v. skal anses for afgiftsfri, eller at der gives en udvidet dispensationsbeføjelse og i betænkningen optages en bemærkning om, at varer som de anførte skal holdes udenfor beskattningen,
5. at der gives adgang til refusion af for meget erlagt afgift i de tilfælde, hvor de handlende kan dokumentere at have måttet realisere gulvtæpper til nedsat pris,
6. at der gives yderligere henstand med hensyn til den trediedel af alle skyldige efterbeskatningsbeløb, som i henhold til tolddepartementets cirkulæreskrivelse H. Nr. 32/1951 af 16. oktober 1951 skal indbetales senest den 31. marts 1952.

At den danske tæppehandel befinder sig i en højst alvorlig situation, skyldes i meget væsentlig grad dels selve indførelsen af den særdeles høje afgift på gulvtæpper m. v., men ganske særligt den omstændighed, at lovgivningsmagten i sin tid mod branchens indtrængende såvel skriftlige som mundtlige indsigelser fastholdt princippet om en engrosbeskatning i stedet for at overføre afgiften til detaillistledet, i hvilket tilfælde der

1. ikke var blevet tale om nogen særlig efterbeskatning ved afgiftens indførelse,
2. ikke var opstået tab på afgiften ved nedsættelse af priserne på tæpper og
3. ikke havde foreligget noget tilbagebetalingsproblem ved lovens ophør, respektive afgiftens nedsættelse.

Vi ønsker ingen unødigt administration, men simpel retfærdighed kræver, at man nu råder bod på de skete fejl og derved tilkendegiver, at handel med tæpper ikke fremefter skal straffes gennem en særbeskatning af de handlende.

For at bevise, hvor stort et tab der må bæres af de handlende selv ved realisation af gulvtæpper til nedsatte priser, har man gennem statsaut. revisor Karl Kristensen ladet foretage en undersøgelse af udsalgstabet, for så vidt angår gulvtæpper, hos 47 detailforretninger. Det viste sig herved, at blot disse 47 forretninger under sommerudsalget 1951 havde haft et tab på afgiften, betalt ud af deres egen lomme, på ikke mindre end 217 952 kr., idet den erlagte afgift androg 877 444 kr., medens afgiften i forhold til de skete prisnedsættelser kun skulle have andraget 659 492 kr.

De pågældende 47 handlendes samlede tab ved realisation af gulvtæpper i sommeren 1951 har iøvrigt udgjort 1 455 928 kr., der viser, hvilken kostbare affære tæppebeskatningen har været for detailhandelen. Disse 47 handlende har således i gennemsnit hver lidt et tab, på 30 977 kr.

For denne undersøgelse har man iøvrigt redegjort i en skrivelse til departementet for told- og forbrugsafgifter af 12. oktober 1951, og skrивelsen var bilagt fornøden dokumentation.

Til sidst skal vi tillade os at citere en udtalelse af den højtærede finansminister i folketinget den 15. november 1951 angående spørgsmålet om refusion af tæppeafgiften ved denne afgifts eventuelle bortfald. Finansministeren udtalte bl. a. følgende:

„..... I det rigsdagsudvalg, der behandlede lovforslaget om afgift af tæpper, lamper m. m. umiddelbart før lovens vedtagelse, var man opmærksom på spørgsmålet. Afgørelsen blev dog udskudt til behandling på rigsdagen til sin tid, når der skulle tages stilling til, om loven skulle forlænges eller ophøre..... Men jeg erkender — og det har jeg også sagt til repræsentanter for den pågældende erhvervsorganisation —, at der her er et problem, som vil blive aktuelt, hvis loven engang skulle blive ophævet, således at afgiften bortfalder, og jeg har udtalt, at efter min mening bør man til den tid tage spørgsmålet op. Jeg erkender, at det er vanskeligt, fordi ordningen let kan føre til misbrug, men jeg mener alligevel, at man til sin tid, hvis tæppeafgiften skulle blive ophævet, skal tage spørgsmålet op til alvorlig overvejelse.“

Det skal tilføjes, at finansministeren iøvrigt ved et møde med organisationerne allerede den 9. februar 1951 havde givet udtryk for, at „han for sit vedkommende ville finde det rimeligt, om der ved afgiftens eventuelle bortfald kunne tilvejebringes en ordning med hensyn til refusion af afgiften på de tæppevarer, der lå på lager på dette tidspunkt.“